

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

ANUL XVIII, NR.9 (209)/2014

BULETIN DE INFORMAȚII

SEPTEMBRIE 2014

"Dumnezeu și eu pe pământ"

„De nu va zice omul întru inima sa că eu singur și Dumnezeu suntem în lume, nu va avea odihnă.” (Avva Alonie)

Omul nu a fost plămădit de Dumnezeu ca să fie singur, ci dimpotrivă, ca să vieze în comuniunea dragostei. Singurătatea este una din suferințele cele mai grele ale omului zilelor noastre. Cu toții suferim de singurătate într-o oarecare măsură. Deseori, ni se întâmplă să avem în jurul nostru persoane dragi nouă și, cu toate acestea, golul singurătății din noi să nu se umple, ci dimpotrivă, să crească. De fapt, noi suferim de golul singurătății lipsei lui Dumnezeu, gol pe care încercăm să-l umplem cu tot felul de... minciuni.

Trăim înconjurați de minciună, transformându-ne în „roboți” bineplăcuți societății: bine îmbrăcați, ferchezuiți, făcându-ne chiar și operații estetice de întinerire, cosmetizându-ne, ca nu cumva să ne vedem fața care e pe cale să îmbătrânească sau care, din nefericire, între timp a îmbătrânit deja în păcat, și astfel, toată viața noastră devine o mare minciună.

Frumusețea chipului nostru constă într-o față spălată de lacrimile pocăinței, și nu într-o cosmetizare exterioară, pe care în zilele noastre, din păcate au preluat-o și bărbații.

Din nefericire, prea lesne facem loc minciunii în viața noastră, iar aceasta se întâmplă pentru că ne place să ne privim în oglinzi omenești ce ne hrănesc egoismul. „Prietenii”, sau mai bine zis „apropiați”, ni-i facem numai pe aceia care ne laudă pentru așa-zisa „frumusețe” sau „bogăție” a noastră. Deoarece urâtul și durerea provocată

de golul singurătății din noi ne sufocă, unii dintre noi vrem să consumăm cât mai multe experiențe de așa-zisă „fericire”, care nu fac altceva decât să mărească acest gol din sufletul nostru, încât ajungem în cele din urmă să nu ne mai suportăm nici pe noi înșine. Viața nu o mai trăim, ci pur și simplu ne-o consumăm, o ardem într-un creuzet al minciunii.

Însă, dacă am ști să ne răbdăm singurătatea fără a deznădăjdui, având credința neclintită în iubirea lui Dumnezeu, am primi roadele tainice ale Duhului care sunt: „...dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea, curăția...” (Gal. 5, 22-23).

Atunci când suntem singuri cu Dumnezeu, de fapt nu mai suntem singuri, căci această singurătate ne deschide ușa comuniunii dragostei către tot semenul. Totodată, devenim „ușă a liniștii”, prin care intră toți aceia pe care îi iubim. Sfântul Serafim de Sarov ne spune: „Dobândește pacea lăuntrică și

mii de oameni în jurul tău își vor găsi mântuirea.”

Însă, comuniunea dragostei se destramă în momentul când ne judecăm și ne certăm cu aproapele nostru, pe care îl scoatem afară din noi înșine, la o depărtare ce ne doare pe amândoi. Durerea apare pentru că, fără să conștientizăm, lovindu-l pe aproapele, ne lovim pe noi înșine.

De fapt, lovim în chipul libertății dumnezeiești care este în noi toți, încercând să-l modelăm pe cel pe care îl „iubim” după așa-zisa „lumină” din noi. Mântuitorul însă ne-a atras atenția: „Ia seama deci ca lumina din tine să nu fie întuneric.” (Luca 11, 35).

Astfel, fără să conștientizeze, părinții își constrâng copiii, soții soțiile, silindu-se unul pe altul să primească „lumina” celuilalt, și toate acestea se întâmplă dintr-o așa-zisă „iubire”. Dumnezeu nu ne-a silit să-L primim, ci ne-a chemat să răspundem cu bună-vrerea noastră libertății Lui.

Dacă nu vom conștientiza că suntem în greșeală, se va întâmpla cu noi întocmai ca în bolile autoimune, când sistemul imunitar își pierde capacitatea de a diferenția corpul străin, în cazul nostru păcatul, de propriul organism, adică aproapele nostru. Din păcate, uităm că suntem mădularele aceluiași trup și ajungem să ne distrugem unii pe alții.

În încercarea de a reface legătura dragostei, pentru că ținem la „dreptatea” noastră, strigăm unii la alții: părinții la copii și invers, soții la soțiile lor și soțiile la soții lor, pretinzând întotdeauna ca celălalt să cedeze și să ne recunoască așa-zisa „dreptate”.

Astfel, ne îndepărtăm și mai mult unii

de alții, lărgind prăpastia dintre noi, pe care mai apoi încercăm să o acoperim prin „strigătele” noastre, nu de alta, ci doar ca să ne facem mai bine auziți de celălalt.

Deși vorbim aceeași limbă unii cu alții, totuși nu putem comunica.

Cred că avem nevoie să învățăm cele cinci limbi ale Maicii Gavriilia, o monahie din Grecia, cu care ea se înțelegea cu tot omul. Ea le enumera astfel: „*Cea dintâi limbă este zâmbetul; cea de-a doua, lacrimile. Cea de-a treia este a mângâia. Cea de-a patra este rugăciunea, iar cea de-a cincea este dragostea.*”

Părintele Simeon din Sfântul Munte Athos ne spune: „Oamenii nu știu cum să iubească. Un părinte al Bisericii spune: „Iubește și fă ce vrei”.

Astăzi, oamenii vor să facă ce vor, dar, mai ales, să nu iubească. De ce? Pentru că se tem. Nu vor să aibă obligații. Vor doar să consume și să-și poarte colecția de măști consumeriste.

Și știi cât suferă? Nu mai știu să-și curețe personalitatea, pentru că nu prea o mai au.”

Adevărata iubire izvorăște din smerenie, prin care se înlătură egoismul din inima noastră. Numai o persoană cu inima curățită de egoism se poate dăruia întru slujire persoanei iubite, primind-o și așezând-o pe tronul inimii.

Din lăcașul tainic al inimii nici moartea nu poate să o mai înlătore, deoarece iubirea a omorât moartea, iar când iubești, nimic nu se pierde. Acolo, pe tronul inimii, persoana iubită își regăsește, prin smerenie și iubire, frumusețea chipului demnității și, în același timp, îi dăruiește celuilalt aceeași cinstire, deoarece numai cel care iubește poate răspunde iubirii... prin iubire.

Vedeți, deși Dumnezeu ne iubește, noi nu știm să iubim, deoarece ne este teamă ca nu cumva să ne pierdem așa-zisa „libertate”. Totodată, confundăm adevărata iubire, care, după pilda Crucii lui Hristos, înseamnă jertfă până la moarte, cu plăcerile noastre pătimase.

Numai dragostea ca pildă a morții, poate să ne desfacă lanțurile păcatelor și ale patimilor cu care suntem înlănțuiți și să ne dăruiască adevărata libertate.

Numai atunci, când vom ajunge să murim păcatului din noi, vom putea învia prin iubirea cu care Dumnezeu ne iubește. Omul care trăiește încercând să iubească din tot sufletul, cu toată puterea, cu tot cugetul său pe Dumnezeu, deși fizic poate să nu aibă pe nimeni împrejurul lui, totuși, nu suferă de singurătate.

Îi avem drept pilde pe sfinții neștiuți de lume, care trăiesc în iubirea lui Dumnezeu și în comuniunea dragostei cu toți aceia care se nevoiesc urcând cărarea iubirii de Dumnezeu.

Într-o scrisoare, maica Gavriilia spunea: „*Nimeni nu-mi lipsește și pe toți îi iubesc, la fel cum îi iubesc pe toți aceia pe care Dumnezeu îi trimite în calea mea. Într-un fel, simt că mi-e de ajuns să fiu cu toți cei pe care-i iubesc înlăuntrul inimii mele. Ce pot să spun? Atâta timp cât limba lui Dumnezeu este tăcerea, atunci și limba iubirii este tăcerea. Într-un fel sau altul suntem singuri, fiecare om este cu desăvârșire diferit de oricare altul. De aceea, singura fericire se află în: «Dumnezeu și eu pe pământ». Numai așa poți să-i iubești pe toți și să împarți cu ei până și cele mai neînsemnate lucruri, dăruind bucurie chiar și numai pentru o singură clipă...*”

Bunul Dumnezeu să ne învrednicească să devenim ușă a liniștii pentru tot omul și, totodată, să ajungem să comunicăm unii cu alții, prin cele cinci limbi amintite de maica Gavriilia: zâmbetul, lacrimile, mângâierea, rugăciunea, și dragostea. Amin!

Pr. Luca

„Primiți-vă unii pe alții ...

după cum și Hristos v-a primit pe voi spre gloria lui Dumnezeu” (Rom 15,7).

Aceste cuvinte sunt una dintre recomandările finale adresate de sfântul Pavel în Scrisoarea sa, adresată creștinilor din Roma. Această comunitate era formată din credincioși care proveneau o parte din păgânism, altă parte din iudaism, deci cu o mentalitate, formare culturală și sensibilitate spirituală foarte diferite. Această diversitate lăsa loc la judecăți, idei preconcepute, discriminări și intoleranțe ale unora față de ceilalți, care cu siguranță

nu se acordau cu acea acceptare reciprocă pe care Dumnezeu ar fi voit-o de la ei. Pentru ca să-i ajute să depășească astfel de dificultăți, Apostolul nu găsește un mijloc mai eficient decât să-i facă să reflecteze la harul convertirii lor. Faptul că Isus i-a chemat la credință, împărtășindu-le darul Duhului său, era dovada tangibilă a iubirii cu care Isus l-a primit pe fiecare dintre ei. În ciuda trecutului lor și a diversității de proveniență, Isus i-a primit ca să formeze un singur Trup.

Aceste cuvinte ale sfântului Pavel ne amintesc unul dintre aspectele cele mai mișcătoare ale iubirii lui Isus. Este vorba despre iubirea cu care Isus, în timpul vieții sale pământești, i-a primit întotdeauna pe toți, îndeosebi pe cei mai marginalizați, pe cei mai nevoiași, pe cei mai îndepărtați. Este iubirea cu care Isus le-a oferit tuturor încrederea sa, confidența sa, prietenia sa, dărâmand, una câte una, barierele pe care orgoliul și egoismul omenesc le-au ridicat în societatea timpului său. Isus a fost manifestarea iubirii întru totul primitoare a Tatălui ceresc față de fiecare dintre noi și a iubirii pe care, în consecință, noi ar trebui să o avem unii față de alții. Aceasta este voința cea dintâi a Tatălui cu privire la noi; de aceea noi nu am putea să-i dăm Tatălui o slavă mai mare decât aceea pe care i-o dăm atunci când căutăm să ne acceptăm unii pe alții după exemplul cu care Isus ne-a primit pe noi.

Aceste cuvinte ne îndreaptă atenția asupra unuia dintre aspectele egoismului nostru, cel mai frecvent și, să spunem așa, cel mai greu de depășit: tendința de a ne izola, de a-l discrimina, de a-l marginaliza, de a-l exclude pe celălalt întrucât e diferit de noi și ar putea deranja liniștea noastră.

Vom căuta, atunci, să trăim acest Cuvânt al vieții în primul rând în interiorul familiilor noastre, al comunității, al grupurilor de muncă, eliminând din noi judecățile, discriminările, ideile preconcepute, resentimentele, intoleranțele față de acest sau acel semen, atât de ușoare și atât de frecvente, care atât de mult răcesc și compromit relațiile umane și împiedică iubirea reciprocă,

blocând-o la fel ca o rugină.

Apoi în viața socială în general, propunându-ne să mărturisim iubirea primitoare a lui Isus față de orice semen pe care Domnul îl pune alături de noi, în special față de cei pe care egoismul social tinde mai ușor să-l excludă sau să-l marginalizeze.

Primirea, acceptarea celui alt, a celui diferit de noi, stă la baza iubirii creștine. Este punctul de plecare, prima treaptă pentru construirea acelei civilizații a iubirii, a acelei culturi a comuniunii, la care Isus ne cheamă, îndeosebi în ziua de azi.

Chiara Lubich

Dragostea mamei

- *Părinte, ne-ai spus odată că omul crește și se maturizează prin dragoste.*

- Nu ajunge să iubească cineva pe altul, ci trebuie să-l iubească mai mult decât pe sine. Mama își iubește copiii mai mult decât pe ea însăși. Rămâne flămândă pentru a-și hrăni copiii, dar simte o bucurie mai mare decât aceea. Copilașii se hrănesc trupește, iar mama duhovnicește. Aceia rămân cu gustul mâncării, în timp ce mama cu veselia duhovnicească.

O tânără, înainte de a se căsători, poate dormi dimineța chiar și până la ora zece și poate dori ca și ceașca de lapte să i-o pregătească mama ei. Nu are chef să facă nimic. Le vrea pe toate de-a gata, și vrea ca toți să poarte grijă de ea. Are pretenții de la mama, pretenții de la tata, iar ea își caută de huzurul ei. Deși există dragoste în firea ei, ea nu se dezvoltă, pentru că primește mereu ajutor și binecuvântare de la mama ei, de la tatăl ei și de la frații ei. Însă din clipa în care devine mamă, seamănă cu motorul care cu cât este mai accelerat, cu atât se încarcă mai mult, pentru că dragostea lucrează mereu. Mai întâi se îngrețoșă atunci când atinge ceva murdar și se spăla cu săpun mirositor. După aceea însă, atunci când se murdărește copilul și trebuie să-l curețe, ai zice că ia în mână... marmeladă. Nu se îngrețoșează. Mai înainte dacă o deșteptai, striga de ce o deranjezi. După aceea însă, atunci

când plânge copilul, chiar dacă nu doarme toată noaptea, nu-i vine greu, ci îl îngrijește pe copil și se bucură. De ce? Pentru că încetează de a mai fi copil. A devenit mamă și a venit vremea jertfei, a dragostei.

Mama ajunge să aibă mai multă dragoste și jertfire de sine decât tatăl, deoarece tatălui nu i se dau multe ocazii ca să se jertfească. Mama se chinuiește, se ostenește mai mult cu copiii, dar în același timp "se încarcă" de har prin grija față de ei. Dăruiește continuu, de aceea și primește mereu. Tatăl nici nu se chinuiește atât de mult cu copiii, dar nici nu se "încarcă", de aceea și dragostea lui nu este ca aceea a mamei.

Câte mame nu vin și mă roagă cu lacrimi: "Părinte, fă rugăciune pentru copilul meu". Ce agonie au, sărmanele! Însă puțini tați îmi spun: "Fă rugăciune, deoarece copilul meu a luat-o pe un drum greșit". Chiar și astăzi o mamă, cu multă nerăbdare, sărmana, își împingea copiii – opt avea – și îi pune în șir, ca să ia toți binecuvântare. Un tată nu ar fi făcut ușor lucrul acesta. Și Rusia tot prin mame a fost salvată. Îmbrățișarea tatălui este seacă atunci când nu are harul lui Dumnezeu. În timp ce sânul mamei, chiar și atunci când nu are Dumnezeu, are lapte. Copilul îl iubește pe tatăl său și îl respectă, dar prin afecțiunea și gingășia mamei i se mărește și mai mult dragostea față de tatăl său.

- *Părinte, o mamă mi-a spus: "Sunt slabă trupește și mă obolesc repede, nici treburile nu apuc să le termin și nici timp pentru rugăciune nu-mi rămâne".*

- *Să-și simplifice viața, ca să-i rămână timp și pentru rugăciune.*

Căci în felul acesta ea poate spori mult duhovnicește. Dacă o mamă și-a simplificat viața ei, dar se ostenește pentru că are mulți copii, atunci este îndreptățită să spună "sunt obosită". Dar dacă își pierde timpul căutând să-și aranjeze casa cât mai frumos pentru străinii care o vor vizita, atunci ce să mai spui?

Unele mame, pentru a le avea pe toate aranjate în casă, își constrâng atât de mult copiii, încât nu-i lasă nici măcar să miște un scaun sau o perna. Le impun

disciplină militară și astfel copiii, deși se nasc sănătoși, din păcate cresc vătămați. Un om inteligent, dacă va vedea într-o casă cu mulți copii toate lucrurile puse la locul lor, va trage concluzia că, sau copiii sunt vătămați la minte, sau mama este barbară și le impune disciplină militară. Le-a băgat frica în suflet și de aceea copiii se tem să se joace. Odată am mers la o casă cu mulți copii. Câtă bucurie mi-au pricinuit copiii cu neorânduilele lor copilărești, care stricau ordinea lumească - adică fiecare lucru să fie pus la locul lui. Dar tocmai aceasta este cea mai mare neorânduială, care îl obosește mult pe omul contemporan. Mai demult nu existau cărți duhovnicești, pentru a se folosi mamele din cititul lor. Astăzi, însă, există o grămadă de cărți patristice, o mulțime de traduceri, dar, din păcate, cele mai multe mame se ocupă sau cu lucruri de nimic, sau lucrează pentru a face față cheltuielilor.

Este mai bine ca mama să se ocupe de educația copiilor, decât să se preocupe în mod exagerat de menajul casei, de lucrurile neînsuflețite. Să le vorbească despre Hristos, să le citească viețile sfinților și o dată cu aceasta să se ocupe și de curățirea sufletului ei, pentru a străluci duhovnicește. Viața duhovnicească a mamei va ajuta fără zgomot și sufletele copiilor ei. Astfel și copiii ei vor trăi bucuroși și ea va fi fericită, deoarece îl are pe Hristos în lăuntru ei. Dacă mama nu are timp să rostească nici măcar un "Sfinte Dumnezeule...", atunci cum se vor sfinți copiii?

- *Părinte, dar atunci când mama are mulți copii și multe treburi de făcut?*

- *Atunci când mama face treburi în casă, nu se poate ruga în același timp? Pe mine mama mea m-a învățat să rostesc rugăciunea lui Iisus. Atunci când noi, ca niște copii ce eram, făceam vreo neorânduială și era gata să se mânie, o auzeam spunând: "Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!". Când băga pâinea în cuptor, spunea: "În numele lui Hristos și al Maicii Domnului". Iar când frământa și gătea, rostea mereu rugăciunea. În felul acesta se sfințea și ea, se sfințeau și pâinea și mâncarea,*

se sfințeau și cei care le mâncau...

Evlavia mamei are mare însemnătate. Dacă mama are smerenie, frică de Dumnezeu, toate lucrurile din casă merg bine. Cunosc mame tinere ale căror fețe strălucesc, deși nu au fost ajutate de nicăieri. După copii îmi dau seama în ce stare duhovnicească se află mamele lor.

Cuviosul Paisie

Din agenda Părintelui Mitropolit Serafim

1 aug. - slujește Vecernia în Parohia Ohaba, jud. Alba și ține cuvânt de învățătură. Săvârșește un parastas la mormântul PS Ioan Mihălțan, Episcopul Oradiei.

2 aug. - slujește Taina Sf. Maslu și ține cuvânt de învățătură în orașul Victoria (jud. Brașov).

3 aug. - săvârșește Sf. Liturghie în biserica din satul natal din Boholț (jud. Brașov) și predică. Săvârșește parastas pentru părinții ÎPS Sale.

5 aug. - Sf. Ioan Iacob de la Neamț - slujește Sf. Liturghie și predică la Schitul "Nașterea Maicii Domnului" din Marginea, jud. Suceava. Seara săvârșește slujba privegherii praznicului Schimbării la Față a Domnului și ține cuvânt de învățătură la Mănăstirea Slatina, jud. Suceava.

6 aug. - Schimbarea la Față a Domnului - slujește Sf. Liturghie și predică la Mănăstirea Slatina (jud. Suceava) cu prilejul hramului în sobor de 30 de preoți și o mulțime de credincioși. Seara, săvârșește slujba privegherii Sf. Teodora de la Sihla și ține cuvânt de învățătură la Mănăstirea Cămărzani, jud. Suceava.

7 aug. - Cuv. Teodora de la Sihla - slujește Sf. Liturghie și predică la Mănăstirea Cămărzani (jud. Suceava). Se întâlnește cu ÎPS Arhiepiscop Pimen al Sucevei și Rădăuților. Seara slujește Taina Sf. Maslu și predică la Schitul "Nașterea Maicii Domnului" din Marginea, jud. Suceava.

8 aug. - slujește Taina Sf. Maslu și predică la Mănăstirea Sihăstria Putnei, jud. Suceava.

9 aug. - slujește Sf. Liturghie la Mănăstirea Sihăstria Putnei (jud. Suceava). După Sf. Liturghie, alături de PS Episcop Macarie al Europei de Nord și un sobor numeros de preoți și diaconi, săvârșește slujba înmormântării Ierom. Antonie Rădăcină și predică.

10 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică în biserica din orașului Negrești, jud. Vaslui. Primește din partea Consiliului Negrești titlul de Cetățean de Onoare al orașului. După masă, împreună cu Prof. Doinița Mihai, vizitează în Negrești și localitățile învecinate copiii care fac parte din programul de burse oferite de Mitropolia noastră și împarte daruri. Seara, se întâlnește cu PS Episcop Corneliu al Hușilor și cu PC Părinte Mina Dobzeu.

12 și 13 aug. - slujește Sf. Liturghie și ține cuvânt de învățătură pelerinilor și maicilor de

Se poate oare să crezi, fără să mergi la biserică?

- Poate ar fi mai bine să spunei direct că nu credeți și, deci, să mergeți la biserică nu mai este nevoie. Însă pentru un om care crede, pentru care Dumnezeu nu este o ficțiune sau o "rațiune supremă", ori "un principiu de viață", dar Hristos Mântuitorul,

INFORMAȚII

la Mănăstirea Cășiel - Dej, jud. Cluj.

13 aug. - seara, slujește Paraclisul Maicii Domnului și predică în biserica din Dăbâca, jud. Cluj. După cină, în căminul cultural din localitate vorbește tinerilor ASCOR-filiala Cluj, aflați în tabără studentescă și răspunde întrebărilor.

14 aug. - săvârșește slujba privegherii praznicului Adormirii Maicii Domnului la Mănăstirea Râmeț, jud. Alba, și ține cuvânt de învățătură.

15 aug. - Adormirea Maicii Domnului - slujește Sf. Liturghie și predică miilor de credincioși la Mănăstirea Râmeț.

16 aug. - Sfinții Martiri Brâncoveni - slujește Sf. Liturghie împreună cu ierarhii din Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române sub protia Preafericitul Părinte Patriarh Daniel la Biserica Sf. Gheorghe Nou din București, ctitorie brâncovenească. Se sfințește noua pictură.

17 aug. - participă la Sf. Liturghie împreună cu alți ierarhi ai Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române la Biserica Sf. Gheorghe de la Mogoșoaia, ctitorie brâncovenească. Preafericitul Părinte Patriarh Daniel resfințește pictura restaurată din biserică. Seara, participă la Ateneul Român la concertul vocal-simfonic dedicat Sf. Brâncoveni.

18 aug. - participă la lucrările Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

24 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus. În cadrul Sf. Liturghii hirotonește într-un preot pe P.C. Diacon Dr. Med. Alexandru Ulea. După masă, se întâlnește cu un grup de tineri din Sibiu din cadrul Ligii Tinerilor Ortodocși sub îndrumarea PC Pr.Prof. Dr. Vasile Grăjdean. Seara, slujește vecernia și ține cuvânt de învățătură în Catedrala din Făgăraș.

28 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la Mănăstirea Prislop (jud. Hunedoara). Seara, participă la slujba Privegherii la Mănăstirea Nera (jud. Caraș-Severin).

29 aug. - Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul - slujește Sf. Liturghie și predică la Mănăstirea Nera.

30 aug. - participă la vecernie și ține cuvânt de învățătură la Parohia "Sf. Ap. Andrei" din Viena.

31 aug. - slujește în sobor de preoți și diaconi Sf. Liturghie și botezul celui de-al patrulea copil al Părintelui Emanuel Nuțu la Parohia "La Sf. Învier" și "Sf. Ap. Andrei" din Viena. Ține cuvânt de învățătură. Participă la agapă.

cum adică să nu meargă la biserică? Este ca și cum ași zice: "Doamne, nu mai am nevoie de Tine și nici Jertfa Ta nu mă interesează, și nici Învieria Ta, temelie credinței noastre, tot nu mă interesează. Iată mi-i bine să stau întins pe pat și să răsfoiesc reviste." Acum analizează și singur - ești credincios sau necredincios.

Pr. M. Kozlov

Prezidează Consiliul Parohial de la Wiener Neustadt, care a hotărât cumpărarea bisericii unde se slujește în valoare de 70.000 Euro.

Din agenda PS Episcop Sofian

3 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul din München.

6 aug. - Schimbarea la Față a Domnului - săvârșește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

9 aug. - după Vecernie, conduce "Cercul Biblic" pe marginea cărții "Deuteronomul" din Vechiul Testament.

10 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul din München.

15 aug. - Adormirea Maicii Domnului - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul din München.

16 aug. - Sfinții Martiri Brâncoveni - participă la Sf. Liturghie oficiată de Preafericitul Părinte Patriarh Daniel împreună cu ierarhii din Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române la Biserica Sf. Gheorghe Nou din București, ctitorie brâncovenească.

17 aug. - participă la Sf. Liturghie oficiată de Preafericitul Părinte Patriarh Daniel împreună cu ierarhii din Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române la Biserica Sf. Gheorghe de la Mogoșoaia, ctitorie brâncovenească.

18 aug. - participă la lucrările Sfântului Sinod.

20 aug. - prezidează la București o ședință de lucru cu grupul de arhitecți ai Așezământului bisericesc din München.

24 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul din München.

29 aug. - Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul săvârșește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

31 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul din München.

RUMĂNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL- UND NÖRDEUROPA

Fürther-Str.166- 168 D-90429 Nürnberg
Tel.: (49)0911/ 3236910; Fax: /3236912
E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: www.mitropolia-ro.de

Abonament:15.50 Euro/ anual (inclusiv porto)
Bankverbindung: Liga Bank EG
Kontonr.: 116 78 04 BLZ: 750 903 00